

ကျွန်းစဉ်ပြေ စောသက်

ရင်ခွန်ရတာ မောတယ်

ဟာသ ရသ ဝတ္ထုတိုများ

သင်္ဘောပေါ်က ရထားပွဲ

"ကဲ သမီး မြူမှုန် ဒီနားလာဦး၊ ခု နင့်အဖေ အကြောင်းကို တစ်ရွာလုံး ချောင်းပေါက်အောင် ပြောနေကြပြီ ကြားပြီးပြီ မဟုတ်လား၊ အဲဒါ နင့်အဖေ လူဆိုးကြီးကို အမေ သွားဖမ်းမယ်။ ဒီနေ့ပဲ ကူးတို့ နဲ့ လိုက်သွားမယ်။ သမီးကြီးက ချက်ပြုတ်တတ်နေပြီ မောင်လေးနှစ်ယောက်ကို ကောင်း ကောင်းမွန်မွန် စောင့်ရှောက်ထားနော် ကြားလား၊ ကဲ သွားပြီ ဟေ့ သွားပြီ"

မမြဦးသည် အဝတ်အိတ်ကလေးကို ခေါင်းပေါ်တင်ပြီး ပိန်ကပ်ကပ်ပြားချပ်ချပ် အတ္တဘော လေးကို ရသမျှ ခါယမ်းလျက် ကူးတို့ ဆိပ်သို့ ဆင်းခဲ့ပါတော့သည်။ ။

ကူးတို့ ဆိပ်က နီးသည် မဟုတ် မြေပုံမြို့နှင့် ကျောက်ဖြူမြို့ကြား ကျွန်းစဉ်သူ ကျွန်းစဉ်သား တို့ သွားလာရေး လွယ်ကူစေရန်အတွက် သင်္ဘောဆိပ်ဟု သတ်မှတ်ထားသော ရေနံကြီးဆိပ်ပင် ဖြစ် သည် ။ မမြဦးတို့ အထက်ကျွန်းစဉ်နယ်ကဆိုလျှင် ရေနံကြီးဆိပ်သို့ ကူးတို့ လှေဖြင့် (၅)နာရီခန့်လျော် ဆင်းရသည်။ ။

မမြဦးမှာ ကူးတို့ သည် လှော်နေသည် ကို ပက်ကျိ၏ ပြေးအားလောက်တောင် မရွေ့ဟု သဘော ရောက်နေသည်။ ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ငှက်အသွင်တောင်ပံဖြန့်ပြီး ပျံဝဲသွားလိုက်ချင်သည်။ ။

"ဦးဘစိန်ရယ် လှေလှော်တာများ မဝံ့မရဲနဲ့ နှေးနေလိုက်တာ စွတ်ခနဲ စွတ်ခနဲ လှော်ပစ်လိုက် ပါလား"

"မမြဦးရယ် နင့်မလဲ ဟိုကိစ္စချည်း စိတ်ကရောက်နေတာကိုး။"

တဘော်နေ့လယ်လောက်မှ ရောက်မှာ ဘာ နာလော်နေဒါ ချိန်ကိုက် လော်နေဒါလေ။ ဒို့လေ ရောက်ဒါနဲ့ တဘော်ဆိုက်မှာ နဲ့ ကွက်ဒီ ဘဲထိ လား။"

"ခက်တယ် ဦးဘစိန်ရယ်၊ ရှင်တို့ ယောက်ျားတွေက အဲလို အကွက် ကျော်မြင်တတ်လို့ ကျွန်မ သောကများ နေရတာရှင်"

မမြဦးနှင့် ကူးတို့ သည် ကုလားကြီးတို့ ၏ စကားကြောင့် ကူးတို့ လေ့ တစ်စီးလုံး ခပ်အုပ်အုပ် ရယ်မောလိုက်ကြသည် ။ ကုလားကြီးက တော့ မမြဦးစကားကြောင့် လေ့ကို ကျုံးလှော်လိုက်၏။ လေ့ မှာ နတ်ကျွန်းမြစ်သို့ ထွက်လာရာ လှိုင်းဘောင်ဘင်လှုပ်ခါသွားသည် ။

"လှိုင်းကလေးစီးရတာ အရသာရှိသကွာ"

"ရှင်တို့ ယောက်ျားတွေဟာလေ နေရာတကာ အဲလိုအရသာ မက်တတ်လွန်းလို့ ကျွန်မ ခုလို ဒုက္ခများ နေရတာရှင်"

ကူးတို့ စီးခရီးသည် စံလှ၏ အပြောတွင် မမြဦးက ဆတ်ခနဲကောက်ပြောလိုက်ရာ ခရီးသည် များမှာ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ပြုံးနေလိုက်ကြသည် ။

"ကိုရွှေထူးအဖြစ်က ဒီလောက်တောင်ပဲလား မမြဦးရယ်"

"ညည်းတကယ်မသိဘူးလား မြခင်ကြည်ရယ် ကိုရွှေထူးရယ်လေ မြို့တက်ပြီး အရောင်း အဝယ်လုပ်ဖို့ ဆိုပြီး ရွာကထွက်သွားတာ ခုမြေပုံမြို့မှာ စက်ချုပ်တဲ့ ကောင်မတစ်ယောက်နဲ့ ညားသွား ကြပြီတဲ့ တော့ အဲဒါ သူတို့ မြေပုံတင်မကတော့ဘူး ဒီနေ့သဘောနဲ့ ကျောက်ဖြူဘက်အပျော်ခရီးထွက် မယ်လို့ သတင်းရတယ်။ အဲဒါ ကျွန်မလမ်းကနေ ဆီးဖမ်းဖို့ ထွက်လာရတာပေါ့ တော်ရေ"

"ဒီလိုလား ကျွန်မက ကိုရွှေထူးနည်းနည်းစိတ်လှုပ်ရှားနေတယ် လို့ ပဲထင်နေတာ"

"ဘယ်ကနေ နည်းနည်းလှုပ်တာဖြစ်ရမှာ တုန်း မုန်းတိုင်းတိုက်နေတာအေ့၊ မုန်တိုင်းတိုက် နေတာ"

မမြဦးမှာ နှလုံးသားရပ်ဝန်းမည်မျှထိပြင်းစွာ လှုပ်ခါနေသည် မသိ။ ပေါက်ကွဲမှုက တစ်ဆင့် ထက်တစ်ဆင့်မြင့်တက်လာသည် ။

"ကိုရွှေထူးနဲ့ တွေ့ရင် မမြဦးဘာလုပ်ဖို့ စိတ်ကူးထားလဲ"

ကိုဘမောင်က ငါးသလောက်ပြီးပြီးပြီး ထောင်ပေးလိုက်သည် ။

"တွေ့ရင်တော့လား ဆောင့်ဆွဲပြီး ကိုင်ရိုက်ပစ်လိုက်မှာ ပဲတော်"

မမြဦးမှာ ပြောရင်းဒေါအသွင်သို့ တဖြည်းဖြည်းကူးပြောင်းလာခဲ့သည် ။ ကူးတို့ ခရီးသည် များ မှာ မမြဦးစကားကြောင့် ကျိတ်ရယ်နေကြသည် ။

"ဟော ဟိုမှာ သဘောလာနေဘီ လာနေဘီ။ မမြဦး သတ္တိကြည့်ရတော့မှာ ဘဲ"

"ကြည့်ရစေမယ် ကြည့်ရစေမယ်ဟေ့"

ကူးတို့ သည် ကုလားကြီးစကားကြောင့် မမြဦးမှာ ဒေါသဒီဂရီ ပို၍ မြင့်တက်သွားပြန်သည် ။ မမြဦးမှာ တစ်ထောင့်ငါးရာ မီးလောင်ကျွမ်းနေပေရာ အရူးတစ်ပိုင်းဖြစ်နေပေတော့သည် ။

"သဘောဆိုက်တာနဲ့ ကျုပ်လေရောက်တာနဲ့ ကွက်မိပဲ တွေ့လား။ ဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့ ကျုပ်ဟာချိန်ကိုက်ဗုံးပါလို့ "

"ရှင့်ချိန်ကိုက်ဗုံးကြီးကို ထားစမ်းပါ။ ကျွန်မရှင်အကျင့်ကိုလဲ မကြို

က်ဘူး။ ရှင့်မလဲ နှစ်ယောက်လှော်မြန်မြန်လှော်"

မမြဦးထံမှ အရှိန်ခပ်ပြင်းပြင်းစကားတစ်လုံး ပစ်သွင်းလိုက်ရာ ကုလားကြီး၏ မျက်နှာမှာ ဝမ်းကိုက်ချေးညစ်သလိုဖြစ်သွား၏။

သဘောမှာ လိပ်တစ်ကောင်၏ ရွေ့လျားပုံမျိုးဖြင့်မီးခိုးတစ်လူလူထွက်ကာ တရွေ့ရွေ့ချီတက် လာနေ၏။ ၁၉၆၀ ခုနှစ် ဝန်းကျင်လောက်က ရခိုင်ကမ်းရိုးတမ်းသွား သဘောများမှာ မီးသဘော အဟောင်းကြီးများသာဖြစ်သည် ။ "မင်းဂံ" အမည်ရှိ မီးသဘောမှာ မဲကြုတ်နက်မှောက်သော အဆင်းကိုဆောင်ကာ ရေနီကြီးဆိပ်ကမ်းတွင် ရပ်နားလိုက်လေပြီ။ သို့သော် ဆိပ်ကမ်းဟု သတ်မှတ် ထားသော်လည်း ကြိုးလွန်ချည်စရာနေရာမရှိသဖြင့် မြစ်ထဲတွင် ပင် ကျောက်ဆူးချရပ်နားလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည် ။

မမြဦးမှာ သဘောသို့ကူးတို့ လှေကပ်သည် နှင့် သဘောဘေးက တွဲလောင်းချထားသော တာယာကွင်းကိုဆွဲပြီး ကြောင်မလေးတစ်ကောင်နယ် ပေါ့ပါးစွာ တက်သွားသည် ။ ရေနီကြီးဆိပ်မှာ ကြားဆိပ်ကမ်းကလေးသာဖြစ်၍ သဘောကြာကြာမနေ ခရီးသည် များ တက်ဆင်းပြီးသည် နှင့် ပြန် ထွက်သည် ။

မမြဦးသည် သဘောတစ်စီးလုံးကျိုးကန်းတောင်းမှောက်ရှာကြည့်လိုက်၏။ မမြဦးရှာသော အရာကိုကား မတွေ့။ စိတ်အိုက်သွားသည် ။ ခေါင်းကိုတဖျင်းဖျင်းဆွဲကုတ်ပစ်လိုက်၏။ မဏအကြာ တွင် အမြင်အာရုံက သဘောစက်ခန်းနားတွင် ခေါင်းမြီးခြုံအိပ်နေသော လူနှစ်ယောက်ဆီသို့ ရောက် သွားသည် ။ မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

စောင်ခေါင်းမြီးခြုံနှစ်ယောက်ကလည်း စောင်ထဲတွင် ယား၍ ကုတ်သလို ဖဲ့သလိုမျိုးလှုပ်ရှား နေကြသည် ။ အပြင်လောကသို့

လုံးဝခေါင်းမပြု။ နေပဲနေနိုင်လွန်းကြသည် ။

"သင်းတို့ နှစ်ယောက်ကလွဲလို့ ဘယ်သူတွေများ ဖြစ်နိုင်ကြမှာ တုန်း
"

ဟောကြည့်နေရင်းပဲ ခေါင်းမီးခြုံထဲက တစ်ယောက်
တော်တော်များများ လှုပ် လာပြီ။ သဘောက လည်း နောင်တော်ပင်လ
ယ်ဝထုံးကျီ ကျွန်းနားထိ ရောက်လာပေပြီ။ စောင်ထဲကလှုပ်နေ သည့်
သူသည် စောင်ကိုခေါင်းပေါ်ကခွာလိုက်သည် ။ သည် လူက ပုဆိုးကိုက
ပျာကယာပြင်ဝတ်ပြီး မတ်တပ်ရပ်လိုက် ၏။

"တွေ့ပြီ တွေ့ပြီ သူပဲသူပဲ"

ပြောနေဖို့ လိုသေးလား။ မမြဦးသည် ပုပုရွရွ မနုဿအပေါင်းတို့
အား ခုန်လိုခုန်ကျော်လိုကျော် နဲ့ စောင်ခေါင်းမီးခြုံထဲက ထွက်လာသူ
အား လက်ကိုဆောင့်ဆွဲလိုက်တော့သည် ။

"ဟဲ့ဟဲ့ဟဲ့ မမြဦး နင်နင်ဟာဒုက္ခပါပဲ"

"ကိုရွှေထူး ရှင်အခုမှ ဘာဒုက္ခလဲ။ ရှင်လုပ်ပုံကောင်းလို့ လား"

"ကောင်းတယ် ဟာယောင်လို့ မကောင်းဘူး မကောင်းဘူး၊ မ... မ...
လုပ်ပါနဲ့ မမြဦးရယ်"

"ကြောက်ပါပြီ"

"ဘာ အခုမှ ကြောက်ပါပြီလဲ လာ"

မမြဦးက လက်ကိုဆောင့်ဆွဲလိုက်ရာ ကိုရွှေထူးမှာ ယက်ကန်ယက်
ကန်ဖြစ်နေသည် ။ စား နေသည့် ထမင်းပန်းကန်ထဲ အိမ်မြှောင်ချီးယိုချ
ခံရသူနယ် ကိုရွှေထူး မျက်နှာပျက်နေသည် ။

ကိုရွှေထူးနှင့် အတူ စောင်ခေါင်းမီးခြုံအိပ်နေသူမှာ ဆူညံပူညံအသံကြား၍ စောင်ကိုခွာကြည့် လိုက်ရာ တွေ့မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် တစ်ခေါင်းလုံးရှိ ဆံပင်များ အပြုံလိုက် ထောင်တက် သွားပေသည် ။ ချက်ချင်းပင်ပြေးထပြီ ထဘီကိုပြင်ဝတ်လိုက်သည် ။ သူမမှာ မုန့်လှစားခံလိုက်ရသည့် ကလေးနှယ် ခုန်ဆွခုန်ဆွ ဖြစ်နေ၏။

"ချောယဉ်နု မင်း ကိုရွှေထူးအဖြစ်ကို ဒီအတိုင်းကြည့်နေတော့မှာလားကွာ။ ကိုရွှေထူးကို မသနားတော့ဘူးလား ကိုရွှေထူးက တကယ်ထူးတဲ့ လူဆို"

ကိုရွှေထူးက ငိုသံပါကြီးနဲ့ ပြောရင်း အမျိုးသမီးဘက်သို့ ငဲ့စောင်းကြည့်လိုက်၏။

"အောင်မလေးတော် ချောယဉ်နုတဲ့ ချောယဉ်နုမကလို့ မယ်သီတာဖြစ်ဖြစ် ဥမ္မာ ဒန္တီပဲဖြစ်ဖြစ် ဖြစ်ချင်တာဖြစ်ပစေ... လာ"

မမြဦးက လက်ကိုဆောင့်ဆွဲလိုက်ပြန်ရာ ပိန်ရှည်ရှည်ကိုရွှေထူးမှာ ရှေ့တိုးနောက်လန်ဖြစ် သွားပြန်သည် ။

ဘယ်ကြာလိမ့်မလဲ ချောယဉ်နုကလည်း အပိုင်နှိုက်ထားတာကို ပြန်ဆွဲခံလိုက်ရတော့ ရှက်ရမ်း ရမ်းပေတော့သည် ။ ကိုရွှေထူး၏ ကျန်လက်တစ်ဖက်ကို ဆောင့်ဆွဲလိုက်၏။ ကိုရွှေထူး ခန္ဓာ ကိုယ်လေးမှာ ချောယဉ်နု၏ နှလုံးသားနှင့် အနီးဆုံးနေရာသို့ပြန်ရောက်လာသည် ။ ချောယဉ်နုမှာ အဆီနှင့် အသားချည်း သက်သက်ဖွဲ့စည်းထားလေရောသလားဟု ထင်မှတ်ရသော အတ္တဘောကြီးကို ပိုင်ဆိုင်ထားသူ ဖြစ်၏။

ကိုရွှေထူးမှာ မယားနှစ်ယောက်ကြားတွင် ကားရားကြီးဖြစ်နေပေတော့သည် ။

"ဘာရမလဲ ငိုမဲ့မဲ့မျက်နှာနဲ့ မသာရုပ်ကြီး ဟိုဘက်လိုလို ဒီဘက်လိုလို လုပ်မနေနဲ့ လာ"

မမြဦးကလည်း အားကျမခံ။ ကလေးသုံးယောက်အမေပေမဲ့ အားခြောက်ကလေးကတော့ ရှိနေသေးသည်။ မမြဦး အားကုန်ဆောင့် ဆွဲလိုက်ရာ ကိုရွှေထူးမှာ မမြဦးဘက်သို့ ပါလာပြန်သည်။

"ဒီဘဝရောက်မှာ တော့ အဆုံးမခံနိုင်ဘူး လာပါကိုရွှေထူးရဲ့ "

ချောယဉ်နုက ဆောင့်ဆွဲလိုက်ပြန်ရာ ကိုရွှေထူးမှာ ချောယဉ်နုဘက်သို့ ပါသွားပြန်သည်။ ချောယဉ်နုမှာ တစ်ခုလပ်တစ်လင်ကွာ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော် အစိတ်ပိုင်းဖြစ်၍ ပင် ပိုပြီးအားရှိနေ သလားမသိ။ ချောယဉ်နု ဆောင့်ဆွဲလိုက်တိုင်း ချောယဉ်နု၏ နှလုံးသည်းပွတ်နားသို့ ကိုရွှေထူးရောက် ရောက်သွားသည်။ ကိုရွှေထူးမှာ ဟိုဘက်ယိမ်းလိုက်ဒီဘက်ယိမ်းလိုက်နဲ့ ရေသန်ချောင်းက ကျူပင် ငယ်ပမာ လှုပ်ခါနေပေတော့သည်။

ဟော ဟော ဟော ဒုက္ခ ဒုက္ခ ဒုက္ခ ခုမှ ဒုက္ခပါလား ဟရဲ့။

ခုတော့ကောင်းကြသေးရဲ့ လား အရပ်ကတို့။ ကိုရွှေထူး၏ ပုဆိုးကလေးမှာ ခါးကနေ သင်္ဘော ကြမ်းပြင်သို့ လျှောချခဲ့ချေလေပြီတကား။

သို့သော် မယ်မင်းကြီးမနှစ်ယောက်မှာ တော့ ကုံရာသီတပို့တွဲ ရထားပွဲများ ဆင်နွဲနေကြသည် ဟု များ ထင်နေကြသလားမသိ။ ကိုရွှေထူး၏ လက်နှစ်ဖက်ကို အလွတ်ရေးချမလွတ်။ ဆွဲမြဲဆွဲထား ကြသည်။ ကိုရွှေထူး၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ လည်း ညာဘက်တစ်လှည့် ဘယ်ဘက်တစ်လှည့် ယိမ်းခါလှုပ် ယမ်းနေ၏။ ကိုရွှေထူးမှာ ဖြစ်သမျှပျက်သမျှ အကြောင်းကို မျက်စိမှိတ်ပြီး ဘဝစီမံရာ ခံနေရပေတော့ သည်။

"အမေရေ အမေသားဖြစ်ပုံကိုမြင်လှည့်ပါဦး"

ကိုရွှေထူးမှာ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ထူပူကာ ထင်ရာစွတ်အော်လိုက်၏။

"ကိုရွှေထူး ရှင်ဟာလေ ကျွန်မနဲ့ ညားစတုန်းကမမြဲဦးဟာ အလှဘူး ကလေးမို့ ကိုရွှေထူး သိပ်ချစ်တာလို့ အကဲပိုခဲ့တာ မှတ်မိသေးရဲ့ လား။ ခုကလေးသုံးယောက် အမေမပိန်သေးဖြစ်သွား ပြီမို့ လား လား လား လား"

"ချောယဉ်နုကလေးဟာလေ တစ်ခုလပ်ဆိုပေမဲ့ အပျိုအတိုင်းပဲသိ လားဆိုပြီး ရှင် ကျွန်မကို ခုပဲပြောခဲ့သေးတယ်နော်"

ရှက်လွန်း၍ ပင်ထင်သည် ။ ကိုရွှေထူး၏ မျက်နှာကလေးမှာ ပိုငယ် သွားသလိုရှိပြီး နှာခေါင်း ကြီးက ပိုကြီးလာကာ မျက်နှာပြင်တစ်ခုလုံး ဖိ ဖိစီးစီးနေရာယူထားသလိုမျိုး ဖြစ်နေသည် ။

ခရီးသည် များမှာ အရပ်ထဲတွင် နတ်ပွဲကြည့်သူများ နှယ် ပိုင်းအုံကြ ည့်နေကြ၏။
နောက်
ရောက်နေသူများကခြေဖျားထောက်ပြီးကြည့်နေကြသည် ။ သည် အထဲ တွင် သီလရှင်မတစ်ပါး၏ စကားက ပရိသတ်နားထဲသို့ ခပ်စူးစူး ဝင်သွားခဲ့ပေသည် ။

"ဪ လူ့ဘဝဆိုတာ ဒါပါပဲကွယ်။ နေတတ်ရင် ဘာဝနာ မနေတတ်ရင် တဏှာတဲ့ နော်"

မရှေးမနှောင်းမှာ ပင် သင်္ဘောလုံခြုံရေးရဲများ ရောက်ရှိလာကြပြီး ကိုရွှေထူး၏ လက်အစုံ အား ပြုတ်တူနှင့် ညှပ်ထားသလိုဆွဲကိုင်ထားကြ သော အကြီးအငယ် ဣတ္ထိယနှစ်ဦးတို့ ၏ လက်များ ကို နာနာဆွဲဖြုတ် လိုက်ကြရသည် ။

"ဒီကပြီးရင် မင်းဆီကိုပြန်လာမှာ ပါ။ အလှူထူးတဲ့ မမြဦးကလေးဟာ ကိုရွှေထူးရဲ့ အချစ်ဖူး အချစ်ဦးပါဟာ။ ခုပြန်တော့ ပြန်တော့နော် နော် နော် လို့ "

ကျော်ဖြူမြို့သို့ အရောက်တွင် ကိုရွှေထူးမှာ အပြောကောင်းအချောကောင်းပုရိသတစ်ဦးမို့ မယာကြီးမမြဦးကို အထက်ပါအတိုင်း နှစ်သိမ့်ချောမော့ကာ ရွာသို့ပြန်လွှတ်လိုက်သောဟူ၏။

မင်းဂံသဘောပေါ်တွင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော ရထားပွဲအကြောင်းကို နောက်သုံးရက်ခန့်တွင် သတင်းစာများ ၌ ဖော်ပြပါရှိလာရာ ကျောက်ဖြူမြို့တစ်မြို့လုံး အထူးစိတ်ဝင်စားကြသော သတင်း ထူးတစ်ရပ်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

(၁၉၆၂ ခုနှစ်က အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို ဇာတ်အိမ်တည် ရေးဖွဲ့ပါသည်။)

ကျွန်းစဉ်မြေ - စောခက်

Հոգեբանական
նյութեր

အာကာသယာဉ်များ လွှတ်တင်ရာဝယ်

အမေရိကန်နိုင်ငံသား အမ်စထရောင်းသည် အပိုလို(၁၁) အာကာသယာဉ်ဖြင့် လပေါ်သို့ ဆင်းသက်နိုင်ခဲ့ကြောင်းမှတ်သားခဲ့ရဖူးပါသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့၏ မိတ်ဆွေကြီး ထွန်းသာဦး တစ်ယောက်ကား အပိုလို(၁၁)ကို လွှတ်တင်လိုက်စဉ်တွင် ငွေစန္ဒာလရထားပေါ်သို့ မရောက်ဘဲ မျက်နှာကိုလက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်ပြီး လှေပေါ်သို့ဝမ်းလျားမှောက်ကျခဲ့ရပေတော့သည်။

အမ်းမြို့သည် ရခိုင်ရိုးမခြေရင်းတွင် ဝပ်စင်းခနေသော မြို့ကလေးတစ်မြို့ဖြစ်သည်။ မြို့အနီး တွင် မော်တော်ဘုတ် သင်္ဘောများ ဆိုက်ကပ်နိုင်သော ဆိပ်ကမ်းကျွန်းသောင်များကား မရှိကြ။ ၁၉၇၃ ခု ဝန်းကျင်လောက်ကဆိုလျှင် အမ်းမြို့မှ အခြားဒေသများ သို့ သွားရောက်လိုပါက တပ်တောင် ရွာမှ တစ်ဆင့် မော်တော်ဘုတ်စီး၍ သွားလာကြရသည်။

ယင်းအချိန်အခါက ကျော်ဖြူမြို့မှ တပ်တောင်သို့ရက်မှန်ပြေးဆွဲနေသော "ပုဏ္ဏား"အမည်ရှိ မီးသင်္ဘောတစ်စင်းတော့ရှိသည်။ သို့သော် မြန်မာနိုင်ငံ လွတ်လပ်ရေးကြိုးပမ်းမှု ခေတ်နှောင်းကာလ ကပင် ဖြစ်၍ အိုမင်းနေပေပြီ။ သင်္ဘောမှာ ကာလကြာမြင့်စွာ အမှုတော်ထမ်းရွက်ခဲ့ရမှုကြောင့် လက်ျာ ဘက်သို့ ခပ်စောင်းစောင်းဖြစ်နေပေသည်။ သင်္ဘောတစ်စီးလုံးအား သံချေးများ ဝါးမြိုထားပေပြီ။

ပုဏ္ဏား သင်္ဘောအိုကြီးမှာ နက်ကြုတ်သော အသံကြီးဖြင့် သွားဖြဲခြောက်လှန့်လျက်ရှိရာ ခရီး သွားများမှာ ပုဏ္ဏားအိုဆို ဝေးဝေးက ရှောင်ကြသည်။ (မဟာဝင် ရာဇဝင် ဇာတက နိပါတ်တော်များ အလိုအရလည်း ပုဏ္ဏားဟူသည် လူကိုကောင်းကျိုးမပေးဟု နားလည်ထားကြ

သဖြင့်လည်း ပုဏ္ဏား သင်္ဘောကို ရှောင်ရှားကြခြင်းဖြစ်နိုင်တန်ရာဟု ပညာရှိလိုလို ဘာလိုလို စာရေးသူတွေထင်မိခဲ့ပေ သည်။)

တပ်တောင်မှာ ဆိပ်ကမ်းဟု သတ်မှတ်ထားခြင်းသာဖြစ်ပြီး မော်တော်ဘုတ်များ ကြိုးလွန် ချည်စရာ ဆိပ်ခံတံတားဟူ၍ ကား မရှိ မော်တော်များ ဝင်ရောက်လာသည် ဖြစ်စေ ထွက်ခွာသွားသည် ဖြစ်စေ ရေလယ်တွင် ကျောက်ဆူးချရပ်နားကြရသည် ။ ခရီးသည် များကို ကူးတို့ လှေဖြင့်သာ သယ်ပို့ ကြရ၏။

ဤတပ်တောင်ဆိပ်ကမ်းတွင် တစ်ဦးတည်းသော "ကူးတို့ ရှင်" မှာ ထွန်းသာဦးပင်ဖြစ်သည် ။ ထွန်းသာဦးကား အားကောင်းမောင်းသန် ယောက်ျားပီသသူ ဖြစ်၏။ လှေကို သူဆောင့်လှော်လိုက် လျှင် ရေယက် အားကောင်းလွန်းသောကြောင့် လှေပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်လာသူများမှာ ရှေ့တိုးနောက် ငင်ဖြစ်သွားကြရသည် ။ လိမ့်မကျလဲမကျရေးအတွက် လှေနံကိုမြဲမြဲကိုင်ထားကြရသည် ။ ခရီးသည် များက ထွန်းသာဦးလှေကိုစီးရသည် မှာ ပိုက်ဆံတန်လှသည် ဟု ချီးကျူးကြ၏။

ထွန်းသာဦးမှာ ကျန်းမာလို့ ပဲ ပျော်ရွှင်သည် လား ပျော်ရွှင်လို့ ပဲကျန်းမာနေသည် လားမသိ။ ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့် မျက်နှာလေးကပြုံးလို့ ။ ဘယ်လောက်ပင် အလုပ်ပင်ပန်းပစေ မျက်နှာလေး တစ်ချက်မမဲ့ သူ၏ အပြုံးမျက်နှာလေးမှာ ခရီးသည် များ သို့ ကူးစက်ပြီး ဘဝပီတိများကို မျှဝေပေးနိုင် သူဖြစ်သည် ။ နောက်နောက် ပြောင်ပြောင်လည်း နေတတ် ပြောတတ်သူဖြစ်သည် ။

"ထွန်းသာဦးတို့ ကတော့ကွာ ကြိုးစားသလောက် တိုးပွားနေတော့တာပဲနော်"

တစ်စုံတစ်ဦးက ဤလိုစကားစလိုက်သည် နှင့်

"ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ် ခင်ဗျားပြောတာမှန်တယ် မှန်တယ်"

ဘယ်သူပဲသူ့ကိုစစ် အလိုက်သင့် ထွန်းသာဦးဖြစ်နေပေတော့သည်။ ။

"ဒို့မြညှိကတော့ကွာ ထုတ်လုပ်ရေးစက်ကျနေတာပဲ မောင်းလိုက်ပိန် လိုက်နဲ့ စက်ကြီးလည် ပဲလည်နိုင်လွန်းတယ်"

ထွန်းသာဦးမှာ အား အားရှိလျှင် သူမိန်းမမြညှိကိုလည်း ဤသို့ပင် စ နေတတ်သည်။ ။

"ဘာဖြစ်နေတာလဲ ရှက်ရမှန်း ကြောက်ရမှန်းမသိ"

"ဒါရှက်စရာလား အညှိရယ်"

"ဟွန်း"

"ဟတ် ဟတ် ဟတ် ဟတ် ဟတ်"

နွားပျိုမက နွားထီးကြီးကို နံချင်းယှဉ်ပြီးဝှေ့လိုက်သလို မြညှိလင် တော်မောင် ချစ်ကိုကြီး၏ ပခုံးစွန်းကလေးကို ခပ်ရွရွကလေး ဆောင့်တွန်းလိုက်သည်။ ။ ထွန်းသာဦးမှာ သဘောကျလွန်းသဖြင့် ဝမ်းဘဲထီးရယ် သလို တဟတ်ဟတ်ရယ်နေလိုက်သည်။ ။

ထ ဝန် င်းသ ၁ဦး မ ၂၁ ထမင်းဝိုင်းတွင် ထိုင်နေကြသောသားသမီးပုစုခရုများကို ကြည့်ပြီး တစ်ချက် ပြုံးလိုက်၏။ ။

"အဖေ့ သားသမီးတွေ ထမင်းစားနေကြတာကြည့်ကောင်းလိုက်တာ ကွာ ဗုံဆိုင်းဝိုင်းလေးကျ နေတာပဲ ဖေကြီး ခဏတီးကြည့်လိုက်မယ်နော်"

"ပုံတုံ ပုံတုံ ပုံတုံ ပုံတုံ ပုံပုံ ထုံ"

ထွန်းသာဦးမှာ ပြောရင်းပင် ထမင်းဝိုင်းတွင် ဝိုင်းထိုင်နေကြသော သားသမီးတို့ ၏ ထိပ်ကလေးများကို တစ်လုံးပြီးတစ်လုံးခေါက်ရင်း ပါးစပ်ကလည်း ဗုံသံလေးများ ထွက်ထားလိုက် သည် ။ ကလေးများမှာ သူ့အဖေအကြောင်းသိပြီးသားမို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ကာ ပြုံးနေကြသည် ။

"ဖေဂျီးဂ ချိုင်းချယာဂျီးနဲ့ တူလိုက်ဒါ"

လေးနှစ်သားလေး ဗျိုင်းချေးက သူ့အဖေကိုနောက်လိုက်သည် ။ ကလေး၏ ထိပ်ပြောင်ကြီး တစ်ခုလုံးမှာ ဗျိုင်းချေးယိုထားသလို အနာပေါက်များ အမြဲရှိနေသဖြင့် ဖခမည်းတော် ထွန်းသာဦး ကိုယ်တိုင် မှ ညှိထားသောအနွှတ္တသညာပင်ဖြစ်သည် ။

"ဟာ အစစ်ပေါ့ကွာ ဒီကပတ်မကြီးတီးချလိုက်မယ် ဗေတိ ဗေတိ ထီထီထီ"

ဇနီးသည် မြည့်၏ ကျောပြင်ပြားပြားကြီးကို ခပ်ဆဆလေး ထုလိုက်ရာ ကလေးများ ပွဲကျသွား ကြသည် ။

"ဒီအရူးက တစ်ခါမှ မသက်သာဘူး ကလေးတွေရှေ့မှာ ရူးပြနေ"

ဇနီးသည် မျက်စောင်းထိုးလိုက်မှ ထမင်းပွဲတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည် ။ ထွန်းသာဦးမှာ ထမင်းပွဲ တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည် ဆိုလျှင်ပင် ပလုပ်ပလောင်းလွေးတော့သည် ။ ဟိုခွက်နှိုက် သည် ခွက်ဆွဲ လုပ်ပွဲ ကျနေသည် နှင့် ဘာမျှမခြား။

"ဒါက ဘာဖြစ်နေတာလဲ အိန္ဒြေမရလိုက်တာ သူစားလိုက်ရင် အဲလိုချည်းပဲ ကလေးတွေ လည်း ညှာပါဦး"

"မြည့်၊ ညည်းအဲလိုမပြောနဲ့ ငါအဓိကဆိုတာ ညည်းခုထိမသိသေး

ဘူးလား စားနိုင်မှ လုပ် နိုင်မှာ နော်။ တစ်နေ့တစ်နေ့ လှေကြီးကျောစန့် အောင်လှော်နေရတာ။ လွယ်တယ်အောက်မေ့လား။"

ထွန်းသင်္ဘောဦးမှ ဘယ်ထမ်းစားပြီးသည် နှင့် မီးဖိုခန်းသို့ဝင်ပြီး ထမ်းပန်းကန်ကို ဝှန်တန်ဂလန် တန်မြည်အောင်ဆေးကြောလိုက်သည်။ ။ ချက်ချင်းပင် လှော်တက်ကြီးကိုဆွဲပြီးကူးတို့ ဆိပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ။ ထွန်းသင်္ဘောဦး ကူးတို့ ဆိပ်သို့ရောက်လာချိန်တွင် ကူးတို့ လှေပေါ်တွင် ခရီးသည် များ ပြည့်နေကြပေပြီ။

"ထွန်းသင်္ဘောဦး ကြာလှသည်လားကွာ ဒို့စောင့်နေတာ ကြာပြီ"

"အို အစ်ကိုကြီးကလည်း လှော်နိုင်အောင်စားနေရတာပေါ့ဗျာ။ စားနိုင်မှ လှော်နိုင်မှာ လေ ကျွန်တော်စားနေတာ အစ်ကိုကြီးတို့ ဟိုဘက်က ဘဲဥလေးလို ပုဝိုင်းဝိုင်းလေးထိုင်နေတဲ့ အစ်မကြီးတို့ အတွက်ပါဗျ နော် နော် နော်"

လှေပဲ့ဖျားတွင် ထွန်းသင်္ဘောဦး စွတ်ကနဲတက်ထိုင်ပြီးရေလယ်တွင် ကျောက်ဆူးချရပ်နားထား သောမော်တော်ဘုတ်သို့ လှေကိုကျုံးလှော်လိုက်၏။

"ဖေ့သားကြီး ရုန်းလိုက်စမ်းကွ လှော်လိုက်ဟ မြည့်စားဖို့ ဗျိုင်းချေးဖို့ "

"ကူးတို့ သည် ကြီး ကြိုးစားလိုက်ကွ ဆွဲလိုက်ဟ ချက်စုစားဖို့ ပြက်မဖို့ "

ထွန်းသင်္ဘောဦးမှ ဘယ်လှေလှော်ရင်းလည်း သားမယား သားသမီးနာမည်များကို ကဗျာလိုလို ဆောင်ပုဒ်လိုလို ရောက်တတ်ရာ ရာ ရွတ်နေတတ်သည်။ ။ ခရီးသည် များမှာ နားထောင်ရင်း ပြုံးနေကြ

၏။

ထွန်းသာဦးသည် ခရီးသည် များကို မော်တော်ပေါ်သို့အခေါက်ခေါက်အခါခါပို့သည် ။ ဤ တစ်ကြိမ်သည် နောက်ဆုံးအခေါက်ပင်ဖြစ်သည် ။ ခရီးသည် လက်ကျန်များ အားလုံးလှေပေါ်တွင် လိုက်ပါလာကြ၏။

"ပန်းစံပယ်.... နန်းအလယ်မပေါ်ခိုက်တာမို့.... ခံပွင့်ကိုကုံး ကုံးရတယ်.... မြည့်လေးရယ် အဆွေးဆိုတာ ဖျောက်ဖျက်ပစ်ရမယ်..."

ထွန်းသာဦးမှ ဘီချင်းကလေး တအေးအေးဖြင့်လုပ်ငန်းတွင် နစ်မြောနေသည် ။ မော်တော်သို့ ကပ်သည် နှင့် ရှေ့ခရီးသည် က လှေကြိုးကို မော်တော်ပေါ်သို့ပစ်တင်လိုက်ရာ မော်တော်လုပ်သားက ဖမ်းဆွဲပြီး ချည်ထားလိုက်သည် ထွန်းသာဦးက ခရီးသည် များ ၏ ပုံထားသောအိတ်များကိုမော်တော် ပေါ်သို့ ခပ်မြန်မြန် မြှောက်တင်ပေးလိုက်သည် ။

"ကဲ ခရီးသည် တွေ အကုန်လုံးပဲ လှေဆင့်ပေါ်ကနေ မတ်တပ်ရပ်ပြီး တော့ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်မော်တော်ပေါ်တက်မယ်နော် ကျွန်တော်က အောက်ကနေ မ ပေးမယ် ဟုတ်ပြီနော်"

ကူးတို့ လှေနှင့် မော်တော်မှာ တော်တော်အလှမ်းဝေးနေသည် ။ ဘေးကတွဲချထားသော တာယာကွင်းကို ဆွဲကိုင်ပြီးမှ ကြက်တူရွေးချိတ်ချိတ်ပြီး တက်ကြရသည် ။ ထွန်းသာဦးသည် ပုဆိုးကို ခပ်သွက်သွက်ပြင်ဝတ်လိုက်၏။

"ကဲ ဒီက အစ်ကိုကြီးက စ တက်မယ်"

"အပိုလို တစ်"

"အပိုလို နှစ်"

"အပိုလို သုံး"

ထွန်းသာဦးမှာ ခရီးသည် များ တစ်ယောက်ချင်းကို ဖင်ကမပြီး ထွန်းတင်ပေးနေသည်။ ။ ခရီး သည် များမှာ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် မော်တော်ပေါ်သို့ ဖြောက်ခနဲဖြောက်ခနဲ ရောက်သွားကြ ၏။ တစ်ယောက်တက်တိုင်း အပိုလိုနံပါတ်စဉ်အတိုင်း အော်ပေးနေသည်။ ။ ဤသို့အော်ခြင်းမှာ ဘာရယ်လို့ မဟုတ် အော်မိအော်ရာအော်နေခြင်းသာ။

"အပိုလို တစ်ဆယ်"

ခရီးသည် ကောင်မလေးမှာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပဲ မော်တော်ပေါ်သို့ရောက်သွားသည်။ ။

"ကဲ မော်တော်ပေါ်က အစ်ကိုကြီးဒီမှာ တစ်ယောက်ကျန်သေးတယ် အပေါ်ကနေ လက်ကို မြဲမြဲဆွဲနော် ကဲ လာလေရဲ့ "

"အပိုလို တစ်ဆယ့်တစ်"

"ဟာ ဟာ ဟာ ဟာ ဟာ"

"ဟဲ့ ဟဲ့ ဟဲ့ ဟဲ့ ဟဲ့"

ကူးတို့ သည် ထွန်းသာဦး၏ နောက်ဆုံးအပိုလိုတစ်ဆယ့်တစ်ကား မော်တော်ပေါ်သို့ မရောက် မရောက် မရောက်ရေးချ မရောက် တွဲလောင်းကြီးဖြစ်နေ၏။ ထွန်းသာဦးက အပိုလို တစ်ဆယ့်တစ် ၏ ဖင်ကို မအတင်မော်တော်ပေါ်ကလူကလည်း လှမ်းအဆွဲ အရပ်ကတို့ ရေ ပြောဖို့ တောင် မကောင်း ပါဘူးဗျာ။

အပိုလို တစ်ဆယ့်တစ်အောက်က အားယူပြီးမော့ကြည့်နေသော ကူးတို့ သည် ထွန်းသာဦးမှာ မျက်လုံးများ ပြာဝေသွားပြီး လက်ဝါးနှစ်ဘက်ဖြင့် မျက်နှာကိုအုပ်ကာလှေဝမ်းထဲသို့ အလျားလိုက်

မှောက်ချလိုက်မိပေတော့သည်။ ။

"မလွှတ်ချနဲ့ ဟေ့ မလွှတ်ချနဲ့ ပေါက်ကွဲရင် အန္တရယ်ရှိတယ်နော်"

ထွန်းသာဦးမှာ မှောက်လျက်တန်းလန်းက သတိပေးနေလိုက်သေး၏။ အပေါ်ကဆွဲထား သူမှာ လည်း လွှတ်ချလိုက်ရမလိုလို ဆွဲတင်ရမလိုလိုဖြင့် တွဲလောင်းကြီးဆွဲထားနေမိတော့၏။ ပို၍ ဆိုးသည် က အပိုလိုတစ်ဆယ့်တစ်မှာ အခြားအပိုလိုများ လို လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြီးကား မဟုတ် ကိုယ်ဝန်ကြီး နေ့စေ့လစေ့ကြီးနဲ့ ပါလား ဟရိ။

အပိုလို တစ်ဆယ့်တစ် ယာဉ်ကြီးမှာ အင်္ကျီကလေးတိုနံနံနဲ့ ကျပ်ကျပ်ကလေးဖြစ်သည့် အပြင် အပေါ်ကဆွဲထားသော အဖြစ်ကြောင့် အင်္ကျီအောက်စမှာ ရင်သားအောက်တွင် တစ်နေရံသာရှိနေပေ တော့သည်။ ။ မြင်ကွင်းမှာ စဉ်အိုးကြီးတွဲလောင်းချထားသည် နှင့် ဘာမျှမခြား။

"နင့်အမေကလွှား အဲလိုတွဲလောင်းကြီးဆွဲထားလို့ ရမလား တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင်း ဘယ်နှယ့် လုပ်ကြမလဲ ကဲ လာလေရဲ့ လဟဲ့ ရော"

"ဒိုး ဗွမ်း"

ခရီးသည် တစ်ဦး အပြေးအလွှားဝင်ဆွဲလိုက်မှာ အပိုလိုတစ်ဆယ့်တစ် အာကာသယာဉ်ကြီး မော်တော်ပေါ်သို့ရောက်သွားတော့သည်။ ။ ယာဉ်ကြီးကတော့ ကြက်မကြီးဝပ်ကျင်းထဲ ဝပ်နေသလို ဒူးထုတ်ကာ ငြိမ်သက်နေ၏။ အမြင်မတော်သော အဘိုးကြီးတစ်ဦးက သူ့ပုဆိုးလွတ်တစ်ထည်ကို စွပ်ချလိုက်မှ အပိုလိုကြီး လုံခြုံသွားပါတော့သည်။ ။

"ဟူး ရေးရေး ဟူး"

"ဟူး ရေးရေး ဟူး"

"ဟူး ရေးရေး ဟူး"

ကူးတို့ သည် ထွန်းသာဦးကား သက်ပြင်းမောများကိုခပ်ပြင်းပြင်းမှု
တ်ထုတ်ရင်း အားဖြည့်သံ လေးပေးပြီး လှေကိုကမ်းသို့လှော်သွားခဲ့ပေ
သည်။ ။

ကျွန်းစဉ်မြေ-စောခက်
